

SMUGLERNE

-Kom da Lars! Hvis du skal gå i det tempoet der kommer vi aldri til å komme til skolen.
-Ja da!, din masekopp. Lars ned i bakken. Han var lei av å hele tiden bli mast på. Han skulle ønske det skjedde noe spennende i livet hans, slik som i alle bøkene han leste.
I stedet måtte han gå på skolen resten av livet sitt.

Riiiiing...

-Hører du Lars!?! Nå kommer vi for sent til skolen også! ropte Mathilde oppgitt til Lars.
-Slapp av litt da, Mathilde. Vil du virkelig gå på skolen? Hadde det ikke vært morsommere om vi lekte at det var sommerferie hele dagen? spurte Lars med håp i stemmen.
-Selvfølgelig, men vi må på skolen! svarte Mathilde oppgitt.
-Kom igjen da. Vi kan jo bare si at du snubla i din egen skolisje, begynte å blø neseblod og slo kneet ditt så mye at vi måtte på legevakta. Typisk deg!
-Ja vel da. Vi skulker litt, svarte Mathilde oppgitt og begynte å gå i motsatt retning av skolen.
-Vi kan begynne med å gå bort til lagerbygningene, der er det alltid noe rart, sa Lars entusiastisk, i håp om å få med Mathilde.
-Kom igjen da! Det er jo bare to skur! Hva skal være rart med de? svarte Mathilde.
-De er mystiske! Kom, vi går. sa Lasse, og snudde seg i retning lagrene.
-Vent på meg! Vi må snike oss forbi barnehagen uten at de ser oss. Jeg vet hvordan!
-Hvordan? spurte Lars. Du vet at hun ene dama mener at alle må på skolen, hun kommer til å ferske oss!
-Slapp av! sa Mathilde selvsikkert. Jeg har gått i den barnehagen, og vet hvilken avdeling hun jobber på. Bare følg etter meg! Mathilde begynner å gå, med Lars hakk i hel. Da de kom til et vindu signaliserte Mathilde om å bøye seg ned og være stille. De klatret over gjerdet til skurene.

Da de kom over gjerdet begynte de å undersøke skurene. De splittet seg for at det skulle gå fortere. Etter litt oppdaget Mathilde et hull i veggen.

-Se her! ropte Mathilde
-Hva er det? spurte Lars nysgjerrig.
-Det er et stort hull i veggen bak treet.
-Det er mystisk! sa Lars entusiastisk, og begynte å løpe til Mathilde. Når han kom fram ble han overrasket. Det var et stort hull, det så ut som noen hadde skåret det ut.
-Kom Mathilde! Vi går inn da!
-Men, men, stammet Mathilde nervøst.
-Det er ikke noe farlig her! svarte Lars for å berolige henne. Hva kan det liksom være inne i et lagerskur?
-OK da, jeg kommer.
Så gikk de inn. Det luktet muggent der inne, og det var helt mørkt, så de så ingenting.
-Vi går lenger inn! sa Lars med en modig stemme
-Jeg snur! svarte Mathilde.
-Din pyse! var det eneste Lars sa før han gikk inn i mørket.

Tre minutter etter kom det en bil på veien ved siden av.

-Det var rart, tenkte Mathilde. Det pleier jo ikke å komme biler her!
Mathilde gjemte seg bak veggen på det grønne lageret. Det kom to menn ut av bilen, rett mot der hun sto. Heldigvis så de henne ikke. I stedet gikk de rett mot hullet som Lars hadde gått inn i bare et par minutter tidligere. Hvis hun bare kunne sagt noe til Lars!
Inne i lageret var Lars ganske oppgitt på Mathilde. Hvorfor måtte hun være så pysete? Det var jo ikke noe skummelt her inne. Det var bare hyller med noen rare oransje og hvite trekkanter og noen stenger med tagger på. Det eneste rare var at det var jord på de. Og så var det noen sekker som var pakket inn i mange lag plast.
-Sikkert blomsterjord, tenkte Lars der han stod, helt alene i mørket. Det er derfor de stengene også er fulle av jord.
Plutselig hørte han skritt. Sikkert Mathilde, tenkte han og stilte seg bak noen hyller så han kunne skremme henne. Men når skrittene kom nærmere så så han at det ikke var Mathilde.
Det var to menn, en som var litt tjukk og lav, og en som var både høyere og tynnere.
De gikk rett mot der Lars gjemte seg. Han ba en stille bønn om at de ikke skulle oppdage han.

SMUGLERNE

Det gjorde de ikke heller. I stedet for å gå videre mot Lars stoppet de ved posene med jord, og begynte å bære dem ut. Lars pustet lettet ut.

Da det var tre poser igjen prøvde den høye mannen å ta to av posene samtidig, men han snublet, og posen revnet. Det hvirvlet jord og støv overalt i rommet, og Lars kjente at han måtte nyse.

-Jeg må ikke nyse! tenkte han inni seg. Men det var for sent. Selv om han nøs lavt hørte den tjukke mannen han.

-Hysj! Hørte du det? sa han til den andre mannen imens han bøyde seg ned.

-Hva da? svarte den høye mannen

-Det var noen som nøs! sa mannen til han andre.

-Hvor da? Ingen må få vite hva vi driver med her.

-Det kom lenger inne i lageret fra. Vi går og ser. sa han, og begynte å gå innover.

De to mennene gikk lenger inn i lageret. Snart var de bare noen meter unna der Lars gjemte seg.

-Der! Jeg ser han!! Den høye mannen hadde fått øye på boblejakka til Lars. Den var neongrønn, så det var nok ikke så vanskelig.

-Ta han da! Det er bare en liten unge.

-Skal bli. svarte han, og begynte å gå mot Lars.

Det var først nå Lars skjønnte alvorret. Han hoppet gjennom en hulle med trekantene. Trekantene føyk overalt og la seg på gulvet. Mennene hadde hoppet etter ham der han var for noen sekunder siden. Nå lå de på gulvet og kavet.. For Lars manglet det bare å spurte ut til Mathilde og så kunne de stikke av. Det var ca 10 meter for Lars å løpe bort til hullet. Lars kunne kjenne hvordan pulsen steg i takt med beina som slo mot gulvet. Fem meter, fire.

Da det var en meter igjen rakk han å tenke inni seg -Jeg har klart det! før en kraftig hånd løftet han opp fra gulvet, og tilbake i det mørke rommet.

-Du trodde du kunne løpe fra oss eller hva?

-Det skulle tatt seg ut! sa den feite mannen med en hånlige latter.

-Stopp å le, og ta med han ungen her inn i bilen, så kan vi finne ut hva vi skal gjøre med han.

Mannen tok et godt tak rundt nakken hans, og begynte å bære han ut.

-SLIPP!! ropte Lars mens han slo og sparket i mannen som bar ham.

-AUU! Lars hadde tatt tak i lomma hans, og vrent den samtidig som han hadde begynt å klype i armen som holdt han i nakken. Det gjorde bare at holdt strammere.

-Auuu! ropte Lars, så høyt han klarte.

-La oss komme oss vekk herfra før noen hører deg. Mennene var ferdig med å putte jorda på tilhengeren på den mørkeblå personbilen, og de slang Lasse i bagasjerommet.

Bak lageret var Mathilde vettskremt. Lars hadde blitt kidnappet av to skumle fyrer! Hun gikk til hullet, og fikk øye på en telefon.

-Det var den som falt ut når Lasse hadde vrent lommen hans, sa hun stille til seg selv. Jeg må ikke miste dem av syne. Hun lette febrilsk etter noe hun kunne følge etter dem med, men fant ingenting, så hun begynte å løpe etter. Heldigvis stoppet bilen i krysset før de kom ut på hovedveien, og uten å tenke seg om jumpet Mathilde oppi tilhengeren og gjemte seg under presenningen.

-Hva er det jeg gjør? tenkte hun før bilen begynte å kjøre ut på veien...

Mathilde hørte det knaste i grus. Bilen var nok på vei ut fra hovedveien, og inn på en litt dårligere vei. Det humpet opp og ned, og så revnet den ene posen med jord. Mathilde ville finne ut om det var jord, og stakk nesa borti. Det rev i nesebora når hun luktet. Det var ikke jord!

-Hva søren er det? tenkte hun stille inni seg. Det var klumper av brunt pulver inne i en pose. Etter å ha tenkt litt skjønnte Mathilde alt!

-Det er smuglere! De smugler ulovlige ting kamuflert som jord og sender det til noen her i Norge. Der tar de det imot og selger det!

Akkurat da stoppet bilen. Hun kunne høre at det var to bildører som slo igjen, og stemmer som snakket.

-Hva skal vi gjøre med han? det hørtes ut som det var en mann.

-Putt han inni garasjen, og så får vi se hva som skjer med han etterpå. Nå bærer vi ut sekkene.

Mathilde kunne høre skrittene komme nærmere, og så stoppet de. Hun gjemte seg under en pose og krøket seg sammen, og håpet at de ikke skulle se henne. Når de rev av presenningen kjente Mathilde at det kom lys på sokken hennes.

-Ææææææ! Det er en avkappet fot her! sa en av kidnapperne. Søren! tenkte Mathilde. De har sett meg.

-Løft den opp da! sa en stemme i bakgrunnen. Mathilde kjente en hånd gripe tak i ankelen sin, og hun ble løftet opp i lyset.

SMUGLERNE

- Nei, se hva vi har her...
- Æææææææ! Det er en avkappet fot som det henger en kropp på!!! skrek mannen igjen. Så begynte telefonen i lommen til Mathilde å ringe.
- Telefonen min! sa mannen som holdt Mathilde og tok seg til lomma, hvor den ikke var.
- Hvor er telefonen min? Mathilde var redd for at han kunne bli sur, og slippe henne med hodet først så hun avslørte seg.
- Den er i lomma mi! røpte Mathilde imens hun så nervøst på mannen.
- Hvordan har du fått tak i den? spurte han med et overrasket blikk.
- D, d, du mistet den utenfor lagerbygningen, svarte Mathilde med skjelvende stemme.
- Hvordan fikk du den? spurte mannen, enda mer forundret.
- Jeg så dere, og fulgte etter dere, svarte Mathilde, enda reddere.
- Hvordan? spurte mannen. Nå skjønnte han virkelig ingenting, og fikk en tenkerynke i panna.
- Jeg hoppet oppi tilhengeren deres, og gjemte meg under posene deres, svarte Mathilde.
- Når da? Mathilde så at Lars hadde klart å vrikke seg ut av tauet og kom løpende mot mannen med et stort, rustent spett. Mannen snudde seg, og begynte å lete etter noe å forsvare seg med, men for sent. Lars slo til av all kraft og mannen falt så lang han var.
- Løp! ropte Lars og begynte å spurte inn i skogen.
- Vent! Mathilde gikk bort til mannen, og fisket opp telefonen av lomma hans. Vi kommer til å trenge denne!
- Sjekk hvor vi er nå da! Sånn at vi kan ringe politiet når vi kommer hjem, maste Lars. Mathilde skrudde på telefonen. Den var låst.
- Det burde vi skjønt, sa Mathilde trist.
- Vent! Det er fingeravtrykk på den! Vi må tilbake for å kopiere fingeren hans, sånn at vi kan åpne telefonen. Lars var veldig ivrig nå, og begynte å gå mot mannen, som fortsatt var bevisstløs.
- Det er jo farlig! Den andre mannen kan ha skjønt hva som skjer, og han har hatt tid til å lage en felle til oss, hvisket Mathilde nervøst.
- Vi må ta sjansen.

De listet seg tilbake til lysningen i skogen. Der så de mannen som hadde blitt slått av Lars liggende på bakken, men de så ikke den andre mannen.

- Her er planen! hvisket Mathilde. Du sniker deg bort til mannen som ligger på bakken, og så tar du fingeravtrykket hans. Etterpå sniker du deg tilbake til meg som holder vakt ved skogkanten. Greit?
- Greit! svarte Lars og begynte å liste seg bortover mot mannen. Når han var fremme prøvde Lars først høyre pekefinger. Det gikk ikke. Så prøvde han venstre pekefinger, men det gikk heller ikke. I skogkanten ventet Mathilde spent på Lars, samtidig som hun så etter den andre mannen. Men hun så han ikke. I stedet gikk hun bort til Lars og spurte om han klarte det.
- Jeg har ett forsøk igjen! sukket han oppgitt. Og det har ikke gått enda!
- Har du prøvd tommelen hans? spurte Mathilde oppgitt.
- Jeg prøver nå. Lars løftet tommelen hans til hjemknappen og la den forsiktig oppå. Det tok noen sekunder så åpnet telefonen seg!
- Wohoo! ropte Lars. Det gikk!!
- Demp deg! din suppegjøk. Den andre mannen kan høre oss! Og det gjorde han. Han hadde nemlig gjemt seg i tilhengeren når han så hva som skjedde med kompisen sin. De ungene er jo direkte farlige! tenkte han der han satt i mørket, der hvor Mathilde hadde sittet noen minutter før. Plutselig begynte tilhengeren å dumpe opp og ned.
- Er du sikker på at du kan kjøre bil? spurte Mathilde Lars skeptisk.
- Slapp av! Dette er ikke noe problem. Jeg har kjørt bil før!
- Okayyyy, svarte Mathilde skeptisk. Vet du hvor du skal?
- Kan du Google det? Jeg har faktisk ikke peiling!
- Dessverre! Telefonen gikk tom for strøm akkurat idet jeg så hvor stedet var. Mathilde var deprimerert mens bilen humpet bortover veien.
- Hvor var vi da? spurte Lars nysgjerrig.
- Vi var et sted som het Bass...

Akkurat da kom det en politibil og blinket dem inn til siden. Det var en hvit BMW. Den hadde slitte hjul og riper på det hvite og blå karosseriet.

- Hva skjer? spurte Mathilde
- Aner ikke, men vi må visst stoppe, sukket Lars oppgitt.
- Lars bråbremset og kjørte rett i grøfta. Utenfor kunne de høre det bråbremset i hjula til politibilen. De så politimannen gå ut av bilen og stoppet ved siden av den blå varebilen.
- Hva slags kjøring er dette? spurte politimannen.

SMUGLERNE

-Jeg vet ikke! Men kan du veien til Kongsberg sentrum? spurte Lars med så voksen stemme som han klarte.
-Eeh, hvor gammel er du? Kan jeg se førerkortet ditt? spurte politimannen skeptisk.
-Okay, vi overgir oss, svarte Mathilde. Men vi er på flukt fra to smuglere!
Akkurat da hørte de at politibilen begynte å kjøre.
-Hva i... mumlet politimannen. Kom tilbake!! ropte han etter bilen sin. Lars stakk hodet ut av vinduet, og fikk frysninger av det han så. Bak rattet på politibilen satt det en litt tjukk mann, med hette og svart genser. Det var den ene smugleren. Plutselig fikk politimannen presenningen, som hadde vært over tilhengeren, i fjeset. Da skjønte Lars at mannen hadde sittet oppi tilhengeren og ventet på å dra tilbake til smuglergodset og den andre smugleren.
-Følg etter han! ropte Lars til politimannen, som hoppet opp i fører-setet, og krenget bilen. Så gasset han på etter smugleren i politibilen. Lars og Mathilde satt bare helt stille mens politimannen snakket i en walkietalkie.
-Dette er politibetjent Olav, over. Det spraket i walkietalkien. Trenger forsterkninger i retning Basserudåsen. Over og ut. Det spraket igjen før han slo den av.
-Heter du Olav? spurte Mathilde politimannen.
-Det gjør jeg! svarte han fornøyd.
-Du er mye flinkere enn Lars til å kjøre bil! sa Mathilde. Lars bare fnøys med nesa og snudde seg ut mot vinduet.

-Sving inn her, sa Mathilde til Olav. Det var veien inn til Basserudåsen. Det var støv i lufta, som om en bil akkurat hadde kjørt på den humpete grusveien.
Da de kom inn på parkeringsplassen stoppet Olav og hoppet ut av bilen. Det sto en politibil her også. Olav så nærmere på den. Det var hans. Han fisket opp walkietalkien igjen og begynte å snakke.
-Vi har funnet bilen til smugleren. Den står på parkeringa til crossbanen. Så spraket det i walkietalkien igjen, og Olav skrudde den av. Imens begynte det å regne. Ikke mye, men nok til at de ble våte på beina.
-Skal vi prøve å finne han? spurte Lars. Han sto og hoppet opp og ned, så gira var han.
-Vi kan iallfall prøve, sa Olav med en glad stemme. Det så ut som om entusiasmen til Lars hadde smittet over på Olav.

De begynte å gå bortover mot bygningen hvor man leier ut gokarter. Døra var åpen, og det sto et par sko i gangen.

-Han er her inne et sted! sa Lars. Han hadde en mistanke om at begge mennene var her, og at den ene mannen hadde kommet til bevissthet igjen. De gikk innover i den mørke gangen. Det var trevegger, og innover i gangen var det et glasskap som var knust. Det var også en trapp som førte opp i andre etasje.

-Se her! hvisket Mathilde. Det er glasskår på gulvet!

-Det kommer nok der oppe fra, sa Olav og pekte opp på det knuste skapet.

-Det står noe på det, hvisket Lars. Olav bøyde seg nærmere for å se. Det sto: kun i nødstilfeller.

-Det har sikkert vært en brannøks eller noe, hvisket Lars.

Plutselig hørte de et dunk fra gangen. De snudde seg, men det sto ingen der. Mathilde pustet lettet ut.

-Vi burde gå lenger inn! hvisket Lars til Olav. Han var enig i det, og de gikk oppover trappen.

-Burde vi ikke vente på forsterkningene? spurte Mathilde, men de brydde seg ikke om det. De listet seg oppover trappa og endte opp i en gang. Det var to veier å gå, en til en dør som det så ut som endte opp i et stort spiserom, og en klesbod med mange gokartdresser. Plutselig hørte de lyder fra spiserommet.

-Fort! Gjem dere! hvisket Mathilde. De presset seg inn i klesboden, og gjemte seg iblant alle gokartdressene.

-Vi må låse døra! hvisket Lars. Han hoppet opp av gjemmestedet sitt, røsket opp døra og førte armen sin mot nøkkelhullet på andre siden, hvor nøkkelen var. Plutselig gikk dørhåndtaket på den andre siden ned sakte, og døra åpnet seg. Lars stakk armen sin tilbake, og smalt igjen døra.

-Hjelp meg å holde igjen døra! De så meg! sa Lars med en redd stemme.

-Er de der? spurte Mathilde med pipete stemme.

-Jaaaaa! Så hjelp meg! ropte Lars. Nå koblet Olav på.

-Pass dere! Han hadde bøyd en kleshenger slik at den ble til en dirk, og prøvde å låse døra.

-Åpne! Det var ingen tvil. Både Lars og Mathilde hadde hørt den stemmen før. Mannen de hadde slått i svime hadde våknet igjen, og prøvde å bryte seg inn der de var. Heldigvis var døren låst. De kunne høre lav summing ute fra gangen som om noen snakket, så de stilte seg inntil døren for å

SMUGLERNE

prøve å høre hva de snakket om. Uheldigvis hørte de ikke noe, men summingen stanset, så de trodde de hadde blitt enige om noe.

Plutselig hørte de skritt som løp mot døra.

-Pass dere! skrek Olav. Han løp fram, og dytta Lars og Mathilde bort fra døra, akkurat i tide. Der de akkurat hadde hatt hodet var det nå en øks. Selv om det var helt mørkt i rommet så de fortsatt at det var en brannøks. Den ble dratt tilbake fra døra, og slått inn igjen. Snart var hullet så stort at smuglerne kunne komme seg gjennom, og inn i klesboden. Så, om det ikke var nok fra før, begynte det å pøsregne, lyne og tordne. Plutselig slo lynet ned i treet ved siden av.

-Uhuu! Jeg hater lyn! hvisket Mathilde. Nå var hullet i døra stort nok til at mennene kunne komme seg gjennom. Og det prøvde de på. Først så de en fot, og så kom hele kroppen til smugleren til syne. Det var den tjukke smugleren. Han hadde en våt genser, grønne gummistøvler med gjørme på, og i handa hadde han en øks.

-Nei, se hva vi har her.. sa han med en mørk og ru stemme. Noen siste ord?

-Dette er ikke over!! ropte Lars med skjelven stemme, nå var han ordentlig redd for hva mannen kunne gjøre. Da kom den andre smugleren løpende opp trappa.

-Balder! Vi er omringet av politi! Smugleren som Lars hadde slått med spettet var andpusten og våt, han hadde en bandasje rundt hodet, og en gammel og slitt hettegenser hang over skuldrene hans.

-Hva er det du sier! Smugleren som tydeligvis het Balder snudde seg mot den våte kompisen.

-Jeg skulle ut for å gjemme kokainen bedre, men det var politibiler overalt! Jeg hadde ikke noe annet valg enn å løpe tilbake hit. hvisket han med skjelvende stemme.

Plutselig hørte de mye skritt i gangen.

-Politi! Ikke rør dere! sa en politimann inn i en megafon, samtidig som det stormet politimenn inn i rommet der de var, og la Morten og kompisen hans ned i bakken. Det var menn med svarte dresser, hjelmer og sko, en slags antiterrorstyrke. Han ene åpnet visiret på hjelmen sin og sa

-Vi kom vel i tide, gjorde vi ikke? Både Lars og Mathilde var så skrekkslagne at de ikke fikk fram et ord. Olav derimot, han hadde masse å si!

-Dere må arrestere disse mennene for smugling! De smugler kokain til kunder, og henter det fra... hvor var det fra, Mathilde? spurte han Mathilde.

-K, k, Kongsgårdmoen, fra de lagrene ved siden av barnehagen og skolen. klarte hun å stamme fram.

-Da skal vi nok klare å spore opp resten av banden. sa en mann med en lyseblå uniform. Han holdt en megafon i den ene handa, og håndjern i den andre. Jeg heter Morten, og er sjefen for Kongsberg politi. Hvis dere sier hvor dere bor, kan jeg kjøre dere hjem, sa han og smilte.

På veien hjem fortalte Mathilde alt som hadde skjedd den siste dagen. Om at de hadde skulket skolen, at Lasse hadde blitt kidnappet av mennene, og hun fulgte etter i tilhengeren. Måten de hadde klart å stikke fra de på, at de hadde fulgt etter smugleren som hadde ligget i tilhengeren, og tatt bilen til Olav. Og hvordan de hadde kommet i akkurat siste sekund til å redde dem.

Selv var Lars bare helt stille. Han satt bak på høyre side og så på alle bygningene som så triste ut i regnet. I noen hus var alle lysene slukket, mens i noen var de fortsatt på, selv om det var langt på natt.

-Da er vi framme hos deg, Lars! sa Morten og stoppet bilen utenfor huset hans, hvor moren sto utenfor og ventet.

-Vi har vært så redde for deg, Lars! Helt siden læreren din ringte og sa at du og Mathilde ikke hadde kommet på skolen har jeg vært helt fra meg! sa hun. Men nå må du gå og legge deg. Det har vært en lang dag for deg, Larsemann. Når Lars sjanglet opp trappen til rommet sitt gadd han ikke tenke engang på at han hadde telefonen som tilhørte smuglerne i lommen. Han bare skrelte av seg klærne og sovnet før hodet traff puta.

Neste morgen gikk han ned til et dekket frokostbord. Det var lørdag, så han trengte ikke å stå opp tidlig, han hadde faktisk sovet til klokka ett. På bordet lå Laagendalsposten. Hovedoppslaget var at to unge skoleskulkere hadde avslørt smuglere. Han merket at han rødmet, der han satt.

Han tenkte gjennom det som hadde skjedd dagen før. Han merket han ikke ville skulke igjen.

Så kom han på telefonen! Han spurtet opp trappen og lette etter den i lommene på olabuksen han hadde hatt på i går. Når han trykket på den knuste hjemknappen på telefonen som ikke var hans, så han at den hadde sju uleste meldinger. Han åpnet alle, og alle handlet om det samme: kokain.

SMUGLERNE